

Akira Mizubayashi

Het woud van vlammen en schaduwen

Uit het Frans vertaald door Dirk Zijlstra

ROMAN

**T
R
I
S
T
A
N**

Inhoud

Prelude ... 7

Flarden van herinneringen

I

Trio van ueno ... II

Adagio – Allegro vivace

II

Het rampgebied ... 47

Allegro agressivo

III

Cavatina ... 87

Adagio molto espressivo

IV

Parijs-Genève ... II5

Moderato – Adagio – Andante nostalgico

V

Kwartet ... I65

Cavatina en Adagio – Allegro vivace

Epiloog ... 20I

Dankwoord ... 207

Prelude

Flarden van berinneringen

Ik berinner me...

... Er is rood, zwart, groen, bruin, geel, grijs. Kleuren men-gen zich, komen overal tevoorschijn. Links verschijnt iets als een boomstronk. Het lijkt ook op een lichaam, maar dan een liggend lichaam, met opgetrokken knieën, op een bed dat over-eind staat. Daarboven zweeft een stok als een toverfluit. Plot-seling, ik weet niet waarom, teken ik een oog, een drijvend oog, een rood oog, een oog dat bloed huilt, en dat door de donkere ruimte van de kamer zwerft. Het bloedende oog kijkt naar het lichaam onder zich; maar tegelijkertijd, diep in mijn levendige, maar verscheurde herinnering, kijkt het ook naar het vuur dat de bomen verteert, de bomen die me als een ondoordringbare muur omringen. De stok neemt ten slotte de vorm van een penseel aan. Ik merk dat ik het prachtige naakte lichaam van de vrouw schilder terwijl de donkerrode hel me verbrandt en me mijn handen ontrukkt. Ik heb ze niet meer. Maar mijn pen-selen vervangen ze. Ik heb mijn handen niet meer om het li-chaam van de vrouw te strelen. Ik heb mijn handen niet meer om haar tegen mijn borst te drukken, terwijl het onze huwe-liksnacht is, onze eerste liefdesnacht. Omdat ik mijn handen niet meer heb laat ik mijn penselen, die ik in mijn mond houd, over haar koele huid glijden. De vrouw kreunt van genot. Lang-zaamaan begint heel haar lichaam zich te krommen, vanaf haar venusheuvel tot haar liezen, het spant zich, kronkelt van genot.

Zij berinneren zich...

... Ze omarmen elkaar, ze omhelzen elkaar; ze omstrengelen elkaar. Nu eens zit hij op haar, dan weer gaat zij op hem zitten. Ze vraagt hem of hij geen last heeft van zijn been; hij zegt, hijgend, dat hij er niet aan denkt. Hun monden vinden elkaar; hun handen raken verstrengeld; hun benen slaan om elkaar

heen. Hun lijven, druipend van het zweet, tegen elkaar aan plakkend, genieten ervan een enkel lichaam te vormen. Met halfopen mond, haar ogen dicht, kreunt ze van genot. Zij leidt zijn hand naar beneden. Hij voelt dat haar schaamhaar nat is als groen struikgewas na een stortbui. Hij is gehuld in hitte en vuurrood. Er vallen zweetdruppels op de borst van de vrouw. Eindelijk fluistert ze hem in zijn oor:

‘Kom!’

Dan dringt hij met één stoot in haar zonder enige weerstand te voelen. Werktuigelijk roept hij de voornaam van de vrouw. Hij huilt. Het zweet raakt vermengd met de tranen die van zijn wangen stromen. De vrouw, die schokt van genot en emotie, neemt het lichaam van de man in haar armen en klemt hem uit alle macht vast.

I

TRIO VAN UENO

Adagio – Allegro vivace

1

Ren maakte aanstalten om te vertrekken. Hij had net een vrij lange ochtendwandeling gemaakt met Hanna. Zij zat nu, met haar driehoekige oren opgestoken, met volle aandacht naar de jongeman te kijken. Het teefje, dat haar kop licht schuin naar rechts hield, probeerde de woorden van haar favoriete metgezel te begrijpen. Ren zei haar dat hij er de hele dag niet zou zijn, tot vijf uur. En dat hij nu al popelde om dan een avondwandeling met haar te maken.

Hij nam afscheid van zijn oom en zijn tante, die op hun hurken aan een lage ronde tafel zaten en nog niet klaar waren met hun ontbijt. Hanna volgde Ren tot in de hal. De jongeman aaide de kop van het dier voor hij de schuifdeur weer dichtdeed. Hanna zuchtte en ging toen liggen, met haar ogen dicht, haar kop op haar voorpoten.

Het jaar 1944 liep ten einde. Omdat de hoeveelheid post met de nieuwjaarswensen aanzienlijk toenam, had de Post een tijdelijk beroep gedaan op een grote groep jongeren voor de sortering en bezorging van de poststukken. Aangezien hij wist dat hij in de tweede helft van december niet naar school zou gaan – hij was student-medewerker op de kunstacademie op de afdeling schilderen –, en het werk bovendien vrij goed betaald werd, had hij gesolliciteerd bij de Post. Hij was aangenomen en die dag, 17 december, was zijn eerste dag als medewerker sortering en bezorging.

Toen Ren 's ochtends tegen achten aankwam bij het sorteercentrum van de Post van het district Ueno, werd hij naar een vergaderzaal gebracht met in het midden een enorme lege tafel. Er zat al een twintigtal mensen aan – zowel jongemannen als

jongedames – die in alle stilte wachtten op het begin van de uitleg die gegeven zou worden door het afdelingshoofd.

Er kwam een man binnen, klein, gedrongen, met een breed gezicht en vooruitstekende jukbeenderen. Enkele haren probeerden tevergeefs zijn gevorderde kaalheid te verbergen. Na enkele inleidende woorden over het belang van het werk als postmedewerker tijdens deze moeilijke tijd van de *heilige oorlog*, ging hij over op de taken die het tijdelijke personeel moest uitvoeren. De jonge medewerkers – allen studenten – werden in acht groepjes van drie verdeeld. Ren werd ingedeeld bij een jongen van zijn leeftijd, die er nog uitzag als een middelbare scholier, en een meisje dat twee of drie jaar jonger was dan hij. De groepjes verspreidden zich onder leiding van twee instructeurs-surveillanten. Die van het groepje van Ren, een weinig spraakzame maar glimlachende veertiger, bracht hen naar een zaaltje dat qua omvang vergelijkbaar was met een lokaal op de kunstacademie. Daar moest iedere groep staand aan een tafel werken waar verschillende grote lege groene kartonnen dozen op waren neergezet en een andere, enorme, maar ondiepe, gele kartonnen doos die tot de rand gevuld was met allerlei soorten poststukken. Het werk bestond eruit de post uit de gele doos in een van de groene dozen te doen, aan de hand van verschillende geografische criteria. Dat was de eerste selectieronde; de volgende zou worden verzorgd door de vaste medewerkers aan hun sorteertafels. Het was dus een vrij eenvoudige en mechanische opdracht. Zodra ze het onder de knie hadden, ging het vrij vlot en werden ze steeds sneller. Toen de gele kartonnen doos leeg was, bracht iemand hun een nieuwe, vol met brieven, briefkaarten en kleine pakjes. Zo werkten ze door tot twaalf uur 's middags, toen iedereen even pauze mocht nemen. Voorafgegaan door zijn twee collega's, keerde Ren terug in de vergaderzaal. En toen merkte hij dat de andere jongen nogal sterk mankte. Ze gingen alle drie aan een hoek van een tafel zitten, zodat ze een driehoek vormden. Ren stelde zich voor.

‘Ren Mizuki. Ik ben medewerker... nou ja, student-medewerker op de kunstacademie, op de afdeling schilderen, aan de andere kant van het Ueno-park.’

‘Ren? Dat is een voornaam die je zelden hoort... Hoe schrijf je dat?’ vroeg de andere jongen.

‘Klopt, het is inderdaad een zeldzame naam... Ren, het is het ideogram dat “lotus” (蓮) betekent.’

‘Nooit gedacht dat dat een jongensnaam zou kunnen zijn.’

‘Mijn ouders zouden hem gekozen hebben met een grote bonze uit de vijftiende eeuw in gedachten: Rennyo...’

‘Ja, daar moest ik aan denken,’ riep het meisje. ‘Dat is grappig... Ik heet Yuki, *Yuki* zoals in “sneeuw” (雪). Ik schilder trouwens ook! Aangenaam! Ik studeer aan de hogeschool Bunka Gakuin in Ochanomizu, nou ja, dat deed ik... De militaire autoriteiten hebben despotisch gedecreteerd dat de school moest worden gesloten.’

Yuki liet haar stem zakken toen ze het had over haar school, die bekendstond om zijn onderwijs in literaire en artistieke vakken, geïnspireerd door het humanisme van de Franse renaissance.

‘Ja, ik weet ervan. Het is ón-toelaatbaar,’ zei Ren fluisterend, maar met de klemtoon op de eerste lettergreep.

Ren vervolgde:

‘Weet je, ik liep vroeger regelmatig langs de Bunka Gakuin. Ik volgde Franse les om de hoek, bij het Franse atheneum. Maar dat is ook dicht, de lessen in het Franse atheneum zijn opgeschort.’

‘Meen je dat? Ik heb ook les op het atheneum gehad!’ riep het meisje. ‘Wat bizar dat we elkaar daar nooit zijn tegengekomen... Hoe is het mogelijk?’

Gebruikmakend van de korte stilte zei de andere jongen:

‘Ik kom ook uit die buurt. Ik heet Bin Kurosawa. Het ideogram van *Bin* is dat van “lenigheid” (敏)... terwijl ik toch niet echt goed ter been ben,’ zei hij met enige zelfspot om de ande-

ren niet in verlegenheid te brengen. 'Ik zit op de nationale muziekschool. Ik studeer viool. Ik weet dat er op de kunstacademie geen meisjes zitten; maar op de muziekschool zitten evenveel meisjes als jongens! Het is absurd om meisjes te weigeren! Hoe dan ook, wij zijn nu het "trio van Ueno", in zekere zin!'

Alle drie schaterden ze het uit. De naam 'het trio van Ueno' beviel hun wel. Een ongedwongen vrolijkheid maakte zich meester van de drie jongelui.

Iedereen haalde zijn *bento* tevoorschijn. Er zaten *omusubi* in, driehoekige of ronde rijstballen met een *umeboshi* erin, een rode gezouten pruim. De jongens hadden twee grote, terwijl Yuki er maar eentje had. Bin merkte op dat er een enorme waterketel op het gas stond waar de damp afsloeg.

Een vrouw met wit haar kwam de zaal in en zette een groot dienblad met kopjes en een grote theedoos op tafel.

'Neem maar thee hoor!' riep de dame luid.

Ren en Yuki kwamen meteen overeind. De student-medewerker van de kunstacademie schonk groene thee in twee blauwe kopjes en nam ze in zijn handen. Het meisje vulde een wit kopje en zette het op een klein dienblaadje dat daar was neergezet voor iedereen.

'Lukt het, brand je je vingers niet?'

'O jawel, het gaat,' antwoordde Ren, die snel naar de tafel liep.

Hij zette vlug een kopje neer voor Yuki en het andere naast de laatste grote rijstbal die Bin al bijna op had.

'Hete thee!'

'Loeiheet. Opgepast!'

'Dank je wel,' antwoordde Bin. 'Dat is aardig van je. Sorry, ik had het zelf even moeten pakken.'

Ren glimlachte naar hem zonder iets te zeggen. Yuki zette het witte kopje voor Ren neer.

Het gesprek ging vrolijk verder, ondanks de stiltes die er soms vielen. Maar ze moesten weer naar hun kartonnen dozen.

Met eenzelfde gebaar vouwden ze hun *furoshiki* – de vierkante katoenen doek waarin de omusubi hadden gezeten – in vieren om hem weg te stoppen in hun schoudertas.

2

De middag verliep even simpel als monotoon.

Om zes uur verlieten de tijdelijke medewerkers het sorteercentrum. De avond was gevallen. Yuki nam afscheid van haar twee kameraden: zij ging de andere kant op.

‘Ik ga die kant op. Ik woon in Nezu. Tot morgen!’ zei het meisje, een diepe buiging makend.

Ren en Bin deden hetzelfde. Toen begon de schilder te wandelen met zijn handen aan het stuur van zijn fiets, terwijl de vioolstudent langzaam voortbewoog, regelmatig met zijn lichaam naar links zwenkend.

‘Ga maar hoor. Ik loop niet zo snel.’

‘Ik heb alle tijd, hoor, maak je geen zorgen.’

Bin was op weg naar zijn huis in de wijk Nishikata bij de Keizerlijke Universiteit, terwijl Ren door zou rijden in de richting van de tuin van Koishikawa-Korakuen. De jonge violist, gekleed in een afgedragen studentenuniform, een mager en iel lijf, een bleek gezicht zoals van iemand die aansterkt na een ziekte, vertrouwde zijn artistieke kameraad, al had hij hem pas die ochtend leren kennen. Hij merkte bij de student-medewerker een soort zachtheid op die voortvloeide uit zijn beminnelijke karakter, een soort vertrouwdheid die voortkwam uit hun gemeenschappelijke weerzin tegen de oorlogszuchtige tijdsgeschiedenis. Als kind was hij uit het raam van de eerste verdieping van zijn ouderlijk huis gesprongen toen daar een dodelijke brand woedde die waarschijnlijk het werk was geweest van criminelen – de toedracht was nooit opgehelderd door de po-

Oorspronkelijke titel: *La forêt de flammes et d'ombres*,
Akira Mizubayashi
© 2025, Editions Gallimard

© 2026 Uitgeverij TRISTAN / Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Dirk Zijlstra

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Ontwerp omslag en binnenwerk: Herman Houbrechts
Opmaak: www.intertext.be
Auteursfoto: © Francesca Mantovani
Beeld omslag: © Tilly Willis. All Rights Reserved 2026 /
Bridgeman Images

Eerste druk oktober 2026

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op
welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of
gereproduceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentie-
technologieën of -systemen. Dit werk mag niet gebruikt worden
voor tekst- en datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

ISBN 978 90 223 4268 8
D/2026/0034/377
NUR 302